

Nick Perumov

Mörkrets ring 1.

ALVKLINGAN

ERSATZ

© Nick Perumov 2003

© Ersatz, Stockholm 2009

Originalets titel Кольцо тьмы. Эльфийский клинок

Översättning från ryska Ola Wallin

www.ersatz.se

MÖRKRETS RING

FÖRSTA BOKEN: *Alvklingen* (utk. maj 2010)

ANDRA BOKEN: *Den svarta lansens* (utk. maj 2011)

TREDJE BOKEN: *Adamanten av Henna* (utk. maj 2012)

Darra Väster, och darra Öster,
Kraften, kraften i handen vilar.
Nio stjärnor en blå blomma ger,
en blå blomma på svärds klingan.

FRAMMOT kvällen skingrades oväntat det täta molntäcket. 7
Den blodröda solskivan vilade, som på ett fjäderbolster, ovanpå de lätta, luftiga molnen vid horisonten, Månbergens skarpa, svarta toppar avtecknade sig mot det purpurfärgade himlavalvet. Nu hade den korta stunden inträtt då dagen ännu inte övergått i skymning och tingens konturer skimrar oförklarligt och gåtfullt. Till och med tupparnas aftongalande hade fått en mjukare, vackrare klang.

En silverdimma hade lagt sig över de nyslagna fälten. Den hade kommit krypande ur sänkor och raviner, brett ut sig över landskapet och förvandlat ensliga hundraårsekar till mörka öar i ett vit-skimrande vålnadshav. I fönstren på de spridda bondgårdarna släcktes lamporna en efter en – gårdsfolken gick till vila. En berguv hoade, skuggan av en nattskärra pilade förbi. På bron över Brännevinsfloden låstes portarna. Längre söderut, i Bockrike, i Vintunas höga vakttorn, gick en väktarhobbit uppför trappan med en båge i handen och ett fullt pilkoger på ryggen. Han rättade till hornet i bältet och började vandra fram och tillbaka över de breda golvplankorna i vakttornet, som omgärdades av höga bröstvärn med skottgluggar. Några mil österut reste sig hotfullt Gamla skogens mörka, täta vägg, som sträckte sig långt åt söder och öster. Den vakthavande hobbiten svepte in sig i yllemanteln, lutade sig över värnet och skådade mot fjärran, där skymningen snabbt sänkte sig. Bakom skogens närmaste träd skymtade fortfarande återskenet från Brandgläntan, men också den fylldes snart av mörkret. Himlen översållades av myriader klara höststjärnor.

Plötsligt hördes mjuka steg nerifrån borggården och väktarhobbiten i vakttornet vände sig om. En figur som var ovanligt kortvuxen, även för att vara en hobbit, hade skyndat in genom en sidoport. Den kortvuxne gläntade på stalldörren och slank kvickt in i öppningen. Ett ögonblick senare ledde han ut en ponny, hoppade upp i sadeln och red i sakta trav bort mot vägen som ledde norrut. Snart hade han slukats av dimman.

»Ser man på, nu ska den dåren ut och rida i natten igen!« Väk-

8 taren flinade till och spottade. »Sagorna måste ha stigit honom åt huvudet. Så går det om man förläser sig på Röda boken, skyll dig själv... Är det måhända store Meriadocs bragder som inte ger någon ro? Så många år som har förflutit sedan dess – tre århundraden, säkert... Gamle Bilbo, och hans brorson Frodo, som gav sig i väg över havet... Vad blev det månde av dem? Även alverna gav sig av, sägs det, och dvärgarna bara försvann... Och när folk möter oss går de ur vägen... Ja, undrar varför han inte får någon ro?»

Väktarens tankar malde på utan brådska, nästan lojt, som om han för länge sedan hade gjort sitt i tjänsten...

Hästen travade fram längs den gamla välkända vägen. Fast hur väl kände han den egentligen? Nattens mäktiga hand hade utsuddat dagens färger och förlänat alla föremål och levande väsen nya anleten. Från båda sidorna sträckte sig knotiga grenar rovlystet efter ryttern – likt kloförsedda tassar försökte de gripa hans skuldra och slita honom ur sadeln... Plötsligt reste sig en buske framför honom, öppnade sin famn och sköt ut sina grenar – likt en skugga som dyker upp ur grönskans djup med en lykta i sin okroppsliga hand och kräver en lösen. Här gällde det att kunna försvara sig. I hobbitens bälte hängde alvklingen – en gång buren av självaste Meriadoc – som han plockat åt sig bakom ryggen på de äldste. Med ett sådant vapen fanns det ingenting att frukta – vartenda kräk och varenda odöd skulle rygga tillbaka inför blotta åsynen.

Hovarna klapprade mot marken. Mörkret tätnade. Skuggorna ställde upp sig på långa led utmed vägen. Hobbiten tyckte att han kände igen dem. Den här, var det kanske inte en reslig alvkrigare som vinkade välkomnande åt honom? Och därborta, var det inte en butter dvärg som lutad mot sin tunga stridsyxan sorglöst tände sin pipa?

Hobbiten hade för länge sedan släppt tyglarna och lät hästen gå i sin egen takt. Det finns ingenting underbarare än att rida ensam i sommarnatten, då gamla sagor och legender väcks till liv igen...